

Húsvét vasárnap és az azt követő vasárnap. Jézus kétszer jelenik meg a zárt ajtó mögött lévő tanítványoknak, és háromszor mondja nekik: „Békesség nektek”.

A tanítványoknak nem volt békessége. Félték. Jézus halála volt az utolsó esemény, amit láttak. De Jézus feltámadt, „amint megmondta”. Beszélt arról, hogy meg fog halni és fel fog támadni. Ezt hol így, hol úgy fogadták. Amikor harmadszor beszélt róla, már elhitték, hogy fel fog támadni, de akkor azzal kezdtek foglalkozni, hogy ki hol foglal majd helyet a mennyben. Amire még nem gondolnak: az, hogy Krisztus feltámadt és él, a mostani, földi életünkben is valóság. Most akar eljönni hozzánk; most akar velünk lenni, békességet adni nekünk.

Azokhoz jön el, akik hisznek Benne, keresik Őt, akik annak örülnek, ha Ő van a középpontban. A tanítványok életének, gondolatainak ekkor még nincs a középpontjában. Nyugtalanok, félnek. A látható dolgokra gondolnak: Jézust megölték, őket is el akarják fogni.

„Csengőfrász.” Ha Jézus kopogott volna a zárt ajtón, még jobban megijedtek volna. Az Ő szeretete, gyengédsége volt, hogy nem így jelent meg, hanem egyszer csak bent volt a zárt ajtó mögött. Csak így, ezzel a szelíd megjelenésével mondhatta: „békesség nektek”. Csak Ő mondhatta, mert a tanítványoknak azért nem volt békességük, mert Ő nem volt velük. Most Ő van a középpontban, és minden a helyére kerül. Ez ránk is érvényes: minket is „fenyeget” sok minden, drágaság, háború, keresztyénellenesség (ami bármikor átsaphat üldözésbe). Az is fenyeget, hogy az a kényelem, ami most a világban van, és élünk vele, csapda lesz: félünk attól, hogy egy kritikus helyzetben nem tudunk lemondani róla, és ennek az lesz az ára, hogy megtagadjuk Krisztust. És bezárjuk az ajtót, próbáljuk „csökkenti a támadási felületet”, de az igazi baj az, hogy nincs békességünk Jézus nélkül. A legrosszabb, amikor békétlen hívők vannak együtt: ilyenkor egymást is sebezik.

Hallottak a feltámadásról korábban Jézustól, most az asszonyoktól. Azért voltak békétlenek, mert nem hittek nekik. A hitetlenségre mindig van indok: itt az az indok, hogy „csak” asszonyok mondták. De az sem segített volna, ha férfi vagy angyal mondja. Magának Jézusnak kellett megjelennie. Tudta, hogy a tanítványok még nem képesek „nem látni és hinni”.

Az első „békesség” üzenete: „békességetek van, mert én élek”. Örülnek, hogy látják Őt, de Jézus nem áll meg itt. A második: „békességetek van, ezért most elküldelek titeket.” Most már tudjátok, hogy a békesség kulcsa az, hogy Krisztus feltámadt, hogy él és veletek marad. Ezt a békességet mondjátok tovább. Tudjátok, hogy a bűneitek Krisztusért meg vannak bocsátva, ezt a bűnbocsánatot hirdessétek azoknak, akik hiszik, hogy Ő értük halt meg és támadt fel.

A harmadik „békesség” akkor hangzik el, amikor már Tamás is ott van. Nem tudjuk, miért nem volt ott először. Az a fontos, hogy az Úr őt is meg akarta keresni, neki is adni akarta ugyanazt a békességet, mint a többi tanítványnak. De az ajtó ismét zárva volt, a többi tanítvány még mindig félt, ezért nekik is szükségük volt rá, hogy Jézus újra megjelenjen és mondja. – Először a 10 tanítványnak mutatta meg a kezeit és az oldalát, mert nekik is kellett ez a megerősítés. És ugyanez elég Tamásnak is, nem kell bedugnia az ujjait a szegek helyére. Minden tanítvány örül, de Tamás le is borul, és csak ő mondja ki: „én Uram és én Istenem”.

„Boldogok, akik nem látnak és hisznek” – eljön az idő, amikor már a 11 tanítvány sem látja Jézust. De hisznek, és boldogok, sőt ezzel bátorítják az újabb hívőket is – minket is: „Őt szerettitek, pedig nem láttátok, öbenne hisztek, bár most sem láttátok, és kimondhatatlan,

dicsőült örömmel örvendeztek” (1Pt 1,8). Ez a hit, ez a békesség és boldogság akkor kezdődik valakinél, amikor Jézus megjelenik és „középre kerül” az életében. Mert attól kezdve van kihez igazodni, visszatérni: ahhoz a Jézus Krisztushoz, aki maga az én élő reménységem (1Pt 1,3).

Jn 14,27

Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.